

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (sjunde avdelningen)

den 25 oktober 2023 *

”Skiljedomsklausul – Gemensam mekanism för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag – Gemensam resolutionsfond – Avtal om icke återkalleligt betalningsåtagande och ställande av säkerhet – Avslag på ansökan om återlämnande av säkerheter kopplade till förhandsbidrag i form av icke återkalleliga betalningsåtaganden – Institut vars auktorisation har återkallats – Artikel 7.3 i genomförandeförordning (EU) 2015/81 – Utomobligatoriskt skadeståndsansvar – Obehörig vinst”

I mål T-688/21,

BNP Paribas Public Sector SA, Paris (Frankrike), företrätt av advokaterna A. Champsaur och A. Delors,

sökande,

med stöd av

Republiken Frankrike, företrädd av A.-L. Desjonquères och E. Leclerc, båda i egenskap av ombud,

och

Fédération bancaire française, Paris, företrädd av advokaterna A. Gosset-Grainville och M. Trabucchi,

intervenienter,

mot

Gemensamma resolutionsnämnden (SRB), företrädd av C. De Falco, C. Flynn och J. Kerlin, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av advokaterna H.-G. Kamann, F. Louis, P. Gey, É. Bruc och A. Vallery,

svarande,

meddelar

TRIBUNALEN (sjunde avdelningen)

* Rättegångsspråk: franska.

sammansatt av ordföranden K. Kowalik-Bańczyk samt domarna G. Hesse (referent) och B. Ricziová,

justitiesekreterare: handläggaren L. Ramette,

efter den skriftliga delen av förfarandet,

efter förhandlingen den 20 april 2023,

följande

Dom

- 1 BNP Paribas Public Sector SA (sökanden) har, med stöd av artiklarna 272 FEUF och 340 första stycket FEUF, för det första yrkat att tribunalen dels ska fastställa att Gemensamma resolutionsnämnden (SRB) åsidosatt sin återlämnandeskyldighet enligt klausul 12.5 i de icke återkalleliga betalningsåtaganden som sökanden ingått för bidragsperioderna 2016–2021, dels ska förordna om återlämnande av de belopp som SRB behållit i strid med nämnda avtalsförpliktelse, jämte alla därmed sammanhängande kostnader, dröjsmålsränta och accessoriska belopp av allehanda slag, och alternativt, med stöd av artikel 340 andra stycket FEUF, yrkat att tribunalen ska förordna om ersättning för den skada som sökanden anser sig ha åsamkats på grund av SRB:s handlande beträffande de icke återkalleliga betalningsåtaganden som ingåtts för bidragsperioden 2016–2021. För det andra har sökanden, med stöd av artikel 340 andra stycket FEUF, yrkat att tribunalen ska förordna om ersättning för den skada som sökanden anser sig ha åsamkats med anledning av att SRB beslutat att inte till sökanden återlämna säkerheten för det icke återkalleliga betalningsåtagande som sökanden ingått för bidragsperioden 2015.

Bakgrund till målet

- 2 Till följd av finanskrisen år 2008, som ledde till en kris inom euroområdet, inrättades ett regelverk för att säkerställa stabilitet och säkerhet inom bankväsendet i Europeiska unionen. Detta nya regelverk kännetecknas av enhetliga regler som tillämpas på samma sätt på kreditinstitut i samtliga berörda medlemsstater. Bankunionen bygger på tre pelare, nämligen en gemensam tillsynsmekanism, en gemensam resolutionsmekanism och ett europeiskt insättningsgarantisystem.
- 3 I den gemensamma resolutionsmekanismen, som infördes genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 2014, s. 1), föreskrivs att en gemensam resolutionsfond ska inrättas. Kreditinstituten ska ge bidrag till denna fond. Fonden ska endast användas i den utsträckning som är nödvändig för att säkerställa en effektiv tillämpning av resolutionsverktygen (artikel 76.1 i förordning nr 806/2014).
- 4 I enlighet med artikel 70 i förordning nr 806/2014 ska SRB varje år beräkna de enskilda bidragen från varje institut, även kallade förhandsbidrag.

- 5 Bidrag från kreditinstituten ska uppbäras årligen för att säkerställa att tillgängliga finansiella medel i den gemensamma resolutionsfonden efter en inledande period på åtta år från och med den 1 januari 2016 uppgår till minst 1 procent av garanterade insättningar i alla kreditinstitut som är auktoriserade i alla deltagande medlemsstater (nedan kallad målnivån).
- 6 Enligt artikel 8.3 i rådets genomförandeförordning (EU) 2015/81 av den 19 december 2014 om fastställande av enhetliga villkor för tillämpning av förordning nr 806/2014 vad gäller förhandsbidrag till den gemensamma resolutionsfonden (EUT L 15, 2015, s. 1) ska SRB, under den inledande perioden och under normala omständigheter, tillåta användning av icke återkalleliga betalningsåtaganden på begäran av ett institut. Nämnden ska fördela användningen av icke återkalleliga betalningsåtaganden jämnt mellan de institut som begär det. De fördelade icke återkalleliga betalningsåtagandena ska inte understiga 15 procent av institutets totala betalningsskyldigheter. Vid beräkningen av varje instituts årliga bidrag ska SRB för varje givet år säkerställa att summan av dessa icke återkalleliga betalningsåtaganden inte överskrider 30 procent av det totala beloppet av årliga bidrag som uppbärs i enlighet med artikel 70 i förordning nr 806/2014.
- 7 Sökanden var ett franskt kreditinstitut som var auktoriserat till och med den 24 mars 2021, då Europeiska centralbanken (ECB) återkallade bolagets auktorisation.
- 8 Före genomförandet av den gemensamma resolutionsmekanismen tillhandahöll sökanden, för år 2015, en del av sitt förhandsbidrag i form av ett icke återkalleligt betalningsåtagande. I detta syfte ingick sökanden ett icke återkalleligt betalningsåtagande med SRB, Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (ACPR) och Fonds de garantie des dépôts et de résolution (FGDR) (nedan kallat 2015 års icke återkalleliga betalningsåtagande).
- 9 För bidragsperioderna 2016–2021 lämnade sökanden åtminstone en del av sina förhandsbidrag i form av ett icke återkalleligt betalningsåtagande. För detta ändamål ingick sökanden, för var och en av dessa perioder, icke återkalleliga betalningsåtaganden med SRB (nedan kallade 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden).
- 10 Genom e-postmeddelande av den 1 april 2021 underrättade sökanden SRB om att ECB på begäran hade återkallat sökandens auktorisation. Sökanden begärde då upplysningar från SRB om vilka åtgärder som skulle vidtas för att få åter de säkerheter som var knutna till de icke återkalleliga betalningsåtaganden som sökanden hade ingått.
- 11 Genom skrivelse av den 14 april 2021 underrättade SRB sökanden om de formaliteter som skulle följas för att återfå de säkerheter som ställts för de icke återkalleliga betalningsåtaganden som sökanden hade ingått.
- 12 Den 29 juli 2021 underrättade sökanden, efter flera skriftväxlingar, SRB om att 2015 och 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden hade sagts upp.
- 13 Efter ytterligare skriftväxling underrättade SRB, genom skrivelse av den 13 augusti 2021 (nedan kallad skrivelsen av den 13 augusti 2021), sökanden om att SRB skulle återlämna de säkerheter som ställts för 2015 och 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden efter mottagandet av kontanta medel motsvarande det belopp som aktualiserats i enlighet med dessa åtaganden.

- 14 I denna skrivelse erinrade SRB om att sökanden hade ingått flera icke återkalleliga betalningsåtaganden med SRB. För vart och ett av dessa åtaganden angav SRB anslaget belopp. Efter uppräknningen av dessa belopp angav SRB bland annat att – mot bakgrund av artikel 70.4 i förordning nr 806/2014, enligt vilken de bidrag som på vederbörligt sätt mottagits inte skulle återbetalas till enheterna, och mot bakgrund av artikel 7.1 i genomförandeförordning 2015/81, enligt vilken användningen av icke återkalleliga betalningsåtaganden inte på något sätt får påverka den gemensamma resolutionsfondens finansiella kapacitet och likviditet – upphävandet av 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden och det därpå följande återlämnandet av de säkerheter som omfattade dessa åtaganden kunde genomföras först efter det att kontanta medel motsvarande det aktuella icke återkalleliga betalningsåtagandet hade erlagts. SRB anmodade då sökanden att överföra ett visst belopp till SRB och att informera SRB om detta medelst e-postmeddelande. Efter mottagande av nämnda belopp skulle SRB till sökanden återlämna säkerheterna, med avdrag för upplupen negativ ränta, vid utgången av en frist på fjorton bankdagar efter det att meddelandet om uppsägning hade mottagits.
- 15 Den 25 oktober 2021 informerade sökanden SRB om att sökanden inte hade för avsikt att genomföra överföringen, eftersom sökanden, enligt sin egen uppfattning om tillämpligt regelverk, inte var skyldig att till SRB överföra likvida medel motsvarande det totala belopp som aktualiserats enligt 2015 och 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden för att sökanden skulle kunna få tillbaka säkerheterna.

Parternas yrkanden

- 16 Sökanden har yrkat att tribunalen ska
- ogiltigförklara skrivelsen av den 13 augusti 2021 med stöd av artiklarna 256 och 263 FEUF,
  - bifalla det yrkande som sökanden framställt med stöd av artikel 272 FEUF och artikel 340 första stycket FEUF genom att fastställa att den ståndpunkt som uttryckts i skrivelsen av den 13 augusti 2021 strider mot bestämmelserna i 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden, samt förplikta SRB att till sökanden återlämna de belopp som motsvarar de kontantsäkerheter som är knutna till dessa åtaganden och som SRB har behållit i strid med sina avtalsenliga förpliktelser, jämte alla därmed sammanhängande kostnader, dröjsmålsränta och accessoriska belopp av allehanda slag,
  - bifalla det yrkande som sökanden framställt med stöd av artikel 340 andra stycket FEUF genom att fastställa att SRB:s beslut att inte till sökanden återlämna de belopp som motsvarar de kontantsäkerheter som är knutna till 2015 års icke återkalleliga betalningsåtagande utgör obehörig vinst, samt förplikta SRB att till sökanden betala dessa belopp i skadestånd, jämte alla därmed sammanhängande kostnader, dröjsmålsränta och accessoriska belopp av allehanda slag,
  - alternativt bifalla det yrkande som sökanden framställt med stöd av artikel 340 andra stycket FEUF genom att fastställa att SRB:s beslut att inte till sökanden återlämna de belopp som motsvarar de kontantsäkerheter som är knutna till 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden utgör obehörig vinst, samt förplikta SRB att till sökanden betala dessa belopp i skadestånd, jämte alla därmed sammanhängande kostnader, dröjsmålsränta och accessoriska belopp av allehanda slag, samt

- förplikta SRB att ersätta rättegångskostnaderna.
- 17 SRB har yrkat att tribunalen ska
- avvisa yrkandet om ogiltigförklaring,
  - ogilla de yrkanden som framställts med stöd av artikel 272 FEUF,
  - avvisa alternativt ogilla de yrkanden som framställts med stöd av artikel 340 FEUF, och
  - förplikta sökanden att ersätta samtliga rättegångskostnader och kostnader som uppkommit för sökanden, bland annat de som är hänförliga till det yrkande om ogiltigförklaring som har återkallats och som ursprungligen framställdes med stöd av artikel 263 FEUF.
- 18 Republiken Frankrike har yrkat att tribunalen ska bifalla sökandens talan.
- 19 Fédération bancaire française (FBF) har yrkat att tribunalen ska
- fastställa att SRB, genom sitt beslut att inte till sökanden återlämna de belopp som motsvarar de kontantsäkerheter som är knutna till 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden, har underlåtit att iaktta den återlämnandeskyldighet som åligger SRB enligt nämnda åtaganden, och
  - förplikta SRB att till sökanden återlämna de belopp som motsvarar de kontantsäkerheter som SRB behållit i strid med sina avtalsenliga förpliktelser.

Rättslig bedömning

- 20 I ansökan yrkade sökanden, med stöd av artikel 256 FEUF och artikel 263 FEUF, att tribunalen skulle ogiltigförklara skrivelsen av den 13 augusti 2021. Under målets handläggning har sökanden återkallat detta yrkande.
- 21 Det är mot denna bakgrund som tribunalen kommer att pröva de övriga yrkanden som framställts av sökanden.

De yrkanden som framställts med stöd av artikel 272 FEUF och artikel 340 första stycket FEUF

- 22 Tribunalen är behörig att pröva den begäran som sökanden framställt med stöd av artikel 272 FEUF, enligt skiljedomsklausulerna i klausul 13.2 i vart och ett av 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden. Enligt dessa är tribunalen behörig att avgöra alla tvister om dessa avtalslagenlighet, giltighet, tolkning eller genomförande.
- 23 Till stöd för det yrkande som framställts med stöd av artikel 272 FEUF och artikel 340 första stycket FEUF har sökanden, med stöd av Republiken Frankrike och FBF, gjort gällande att SRB har åsidosatt sin återlämnandeskyldighet enligt klausul 12.5 i 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden.

- 24 Tribunalen erinrar inledningsvis om att enligt artikel 288 FEUF har förordning nr 806/2014 och genomförandeförordning 2015/81 allmän giltighet, och de är till alla delar bindande och direkt tillämpliga i varje medlemsstat. Sökanden och SRB är således inte fria att ingå avtal som strider mot bestämmelserna i dessa båda förordningar, såsom de tolkats av unionsdomstolen.
- 25 I den av sökanden åberopade klausul 12.5 i 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden anges att "[d]etta avtal [inte] påverkar tillämpningen av artikel 7.3 i genomförandeförordning 2015/81". I denna klausul erinras således om att 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden inte i något fall får strida mot artikel 7.3 i genomförandeförordning 2015/81.
- 26 Med påståendet om åsidosättande av klausul 12.5 i 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden har sökanden i själva verket gjort gällande att sökandens situation, det vill säga situationen för ett institut som inte omfattas av förordning nr 806/2014, omfattas av artikel 7.3 i genomförandeförordning 2015/81. Enligt den av sökanden förordade tolkningen är denna förordningsbestämmelse klar och tydlig och villkorar inte återlämnandet av de kontantsäkerheter som täcker icke återkalleliga betalningsåtaganden. Den ståndpunkt som uttryckts i skrivelsen av den 13 augusti 2021, nämligen att SRB inte kan återlämna de kontantsäkerheter som ställts för 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden förrän ett belopp som motsvarar det bidrag som dessa instrument har använts för har erlagts, strider således mot artikel 7.3 i genomförandeförordning 2015/81.
- 27 SRB har bestritt sökandens argument och har, såsom framgår av punkt 14 ovan, gjort gällande en annan tolkning än den som sökanden har förordat.
- 28 För det första ska det understrykas att det följer av artikel 70.1 i förordning nr 806/2014 att kreditinstitut som är etablerade i en deltagande medlemsstat, såsom var fallet med sökanden, är skyldiga att betala det ordinarie bidraget till den gemensamma resolutionsfonden för varje bidragsår.
- 29 I enlighet med artikel 69.1 i förordning nr 806/2014 har den årliga uppbörden av förhandsbidrag från kreditinstituten inrättats för att säkerställa att de disponibla finansiella medlen i den gemensamma resolutionsfonden vid utgången av den inledande perioden når upp till målnivån.
- 30 Med hänsyn till detta syfte har unionslagstiftaren i artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 preciserat att förhandsbidrag som "på vederbörligt sätt har mottagits" inte skulle återbetalas. Genom denna formulering har unionslagstiftaren fastställt en regel som inte innehåller något undantag. Det är därför som det däri inte nämns någon möjlighet att i efterhand justera förhandsbidragen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 september 2022, ABLV Bank/SRB, C-202/21 P, EU:C:2022:734, punkt 56). Härav följer att en ändring av ett instituts status under bidragsperioden inte påverkar storleken på det bidrag som ska betalas för det aktuella året. Denna regel återges för övrigt i artikel 12.2 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/63 av den 21 oktober 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU avseende förhandsbidrag till finansieringsarrangemang för resolution (EUT L 11, 2015, s. 44), som även avser SRB, såsom anges i skäl 7 i denna delegerade förordning.
- 31 Unionsdomstolen har i detta avseende särskilt slagit fast att den omständigheten att en enhet upphör att bedriva verksamhet som kreditinstitut under bidragsperioden, på grund av att dess auktorisation återkallas, inte påverkar dess skyldighet att betala hela det förhandsbidrag som ska betalas för nämnda bidragsperiod (dom av den 20 januari 2021, ABLV Bank/SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, punkt 85).

- 32 För det andra har kreditinstituten, såsom sökanden har påpekat, för att uppfylla sin skyldighet att bidra till den gemensamma resolutionsfonden, i enlighet med artikel 70.3 i förordning nr 806/2014 möjlighet att antingen omedelbart betala sitt bidrag eller underteckna ett icke återkalleligt betalningsåtagande.
- 33 För det tredje anges i artikel 7 i genomförandeförordning 2015/81 vissa regler som är tillämpliga på icke återkalleliga betalningsåtaganden, vilka kännetecknas av att de är avtal på obestämd tid som gör det möjligt för instituten att skjuta upp betalningen av sina bidrag. Detta särdrag föranledde unionslagstiftaren att inrätta en särskild ordning för dessa åtaganden.
- 34 Artikel 7 i genomförandeförordning 2015/81 har följande lydelse:
- ”1. Användning av icke återkalleliga betalningsåtaganden, enligt artikel 70.3 i förordning (EU) nr 806/2014, får inte på något sätt påverka fondens finansiella kapacitet och likviditet.
2. Om en resolutionsåtgärd inbegriper fonden i enlighet med artikel 76 i förordning (EU) nr 806/2014, ska nämnden begära icke återkalleliga betalningsåtaganden, helt eller delvis, som gjorts i enlighet med förordning (EU) nr 806/2014, för att återställa den andel icke återkalleliga betalningsåtaganden av fondens tillgängliga finansiella medel som nämnden fastställt inom ramen för det tröskelvärde som anges i artikel 70.3 i förordning (EU) nr 806/2014.
- När fonden på vederbörligt sätt mottar det bidrag som är kopplat till de icke återkalleliga betalningsåtaganden som har begärts, ska säkerheten för dessa åtaganden återlämnas. Om fonden inte på vederbörligt sätt vid den första begäran erhåller den begärda summan i kontanter, ska nämnden ta i beslag säkerheten för det icke återkalleliga betalningsåtagandet i enlighet med artikel 70.3 i förordning (EU) nr 806/2014.
3. Icke återkalleliga betalningsåtaganden för ett institut som inte längre omfattas av förordning (EU) nr 806/2014 ska upphävas och säkerheten för dessa åtaganden återlämnas.”
- 35 Det är mot denna bakgrund som sökanden, med stöd av Republiken Frankrike och FBF, har gjort gällande att upphävandet av det icke återkalleliga betalningsåtagandet och återlämnandet av den säkerhet som föreskrivs i artikel 7.3 i genomförandeförordning 2015/81 innebär att den del av förhandsbidraget för vilken ett icke återkalleligt betalningsåtagande har ingåtts inte behöver tillhandahållas, eftersom det bidragande institutet faller utanför tillämpningsområdet för förordning nr 806/2014 och eftersom SRB inte har tagit detta åtagande i anspråk i samband med en resolutionsåtgärd. Vid förhandlingen preciserade sökanden att den inte begärde återbetalning av sina bidrag i form av kontanter. Sökanden har betalat dem upp till 85 procent av sitt bidrag. Sökanden har endast begärt återbetalning av de belopp som sökanden har betalat varje år som säkerhet för sina icke återkalleliga betalningsåtaganden. Detta är enligt sökanden skälet till att dess yrkande inte strider mot den rättspraxis som följer av domen av den 20 januari 2021, ABLV Bank/SRB (T-758/18, EU:T:2021:28), och domen av den 29 september 2022, ABLV Bank/SRB (C-202/21 P, EU:C:2022:734).
- 36 Tribunalen påpekar i detta hänseende att enligt gängse mening är något som är ”icke återkalleligt” något som inte kan bestridas. Ett icke återkalleligt betalningsåtagande innebär således en obestridlig skyldighet att betala det belopp som åtagandet avser.

- 37 Det är dessutom riktigt, såsom sökanden har understrukit, att det i artikel 7.3 i genomförandeförordning 2015/81 inte uttryckligen anges att instituten först måste betala in sina bidrag för att deras säkerhet därefter ska återställas. Såsom det har erinrats om i punkterna 28 och 29 ovan är institut som är etablerade i en deltagande medlemsstat emellertid skyldiga att under den inledande perioden betala ett årligt bidrag till den gemensamma resolutionsfonden, så att fonden uppnår målnivån i slutet av nämnda period.
- 38 Om den säkerhet som täcker ett icke återkalleligt betalningsåtagande återlämnades utan att det bidrag för vilket detta åtagande ingåtts dessförinnan hade mottagits, skulle institutet således inte uppfylla sin skyldighet att betala hela det bidrag som skulle betalas för den period då det omfattades av tillämpningsområdet för förordning nr 806/2014; dessutom skulle förhandsbidraget i form av ett icke återkalleligt betalningsåtagande inte uppnå målet att förse den gemensamma resolutionsfonden med finansiella medel motsvarande den nivå som unionslagstiftaren föreskrivit.
- 39 Såsom preciserats i rättspraxis (se punkt 31 ovan) påverkar inte den omständigheten att en enhet upphör att bedriva verksamhet som kreditinstitut under bidragsperioden, på grund av att dess auktorisation återkallas, enhetens skyldighet att betala hela det förhandsbidrag som ska betalas för nämnda bidragsperiod.
- 40 För att bedöma omfattningen av skyldigheten att betala hela detta bidrag är det inte nödvändigt att, såsom sökanden har hävdats, begränsa sig till den del av betalningen som omedelbart gjorts, utan att hänsyn tas till den andra del som tillhandahållits genom ett icke återkalleligt betalningsåtagande.
- 41 I artikel 7.1 i genomförandeförordning 2015/81 föreskrivs nämligen uttryckligen att icke återkalleliga betalningsåtaganden inte på något sätt får äventyra den gemensamma resolutionsfondens finansiella kapacitet eller likviditet. Upphävandet av ett icke återkalleligt betalningsåtagande, något som orsakats av att institutet lämnat tillämpningsområdet för förordning nr 806/2014, och återlämnandet av motsvarande säkerhet, vilka föreskrivs i artikel 7.3 i genomförandeförordning 2015/81, kan således inte ske till nackdel för den gemensamma resolutionsfonden (förslag till avgörande av generaladvokaten Kokott i målet ABLV Bank/SRB, C-202/21 P, EU:C:2022:327, punkt 87). Om så inte var fallet skulle artikel 7.3 i genomförandeförordning 2015/81 strida mot det mål som eftersträvas med den årliga uppbörden av förhandsbidrag, såsom detta mål framgår av artiklarna 69 och 70 i förordning nr 806/2014.
- 42 I motsats till vad Republiken Frankrike har gjort gällande är artikel 7.1 i genomförandeförordning 2015/81 således tillämplig på behandlingen av icke återkalleliga betalningsåtaganden från ett institut som inte längre omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 806/2014, och följaktligen ska artikel 7.3 i genomförandeförordning 2015/81 tolkas mot bakgrund av denna bestämmelse.
- 43 En sådan tolkning är förenlig med det mål som eftersträvas med artikel 7.3 i genomförandeförordning 2015/81. Såsom angetts i punkt 33 ovan, och såsom framgår av klausul 11.2 i 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden, ingås icke återkalleliga betalningsåtaganden för en icke bestämd tidsperiod. Det är emellertid inte önskvärt att dessa avtal fortsätter att gälla när en enhet, i likhet med sökanden, upphör med sin verksamhet som kreditinstitut och därmed faller utanför den krets av enheter som omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 806/2014 och som är bidragspliktiga. Såsom SRB med rätta har gjort gällande syftar det upphävande av det icke återkalleliga betalningsåtagandet som

föreskrivs i artikel 7.3 i genomförandeförordning 2015/81 till att avsluta detta åtagande, vilket innebär att det inte kvarstår efter det att det bidragande institutet har lämnat tillämpningsområdet för förordning nr 806/2014.

- 44 Artikel 7.3 i genomförandeförordning 2015/81 har således inte till syfte att göra det möjligt för institut som inte längre omfattas av förordningens tillämpningsområde att undandra sig skyldigheten att betala hela det bidrag som ska betalas, såsom sökanden och intervenienterna har gjort gällande; syftet är i stället att säkerställa att den gemensamma resolutionsfondens finansiella medel kommer att stå till SRB:s förfogande så snabbt som möjligt vid en resolution, det vill säga att skydda den gemensamma resolutionsfondens finansiella kapacitet och likviditet.
- 45 Den omständigheten att ett instituts utträde skulle minska det totala beloppet för garanterade insättningar och därmed målnivån, om denna omständighet antas vara för handen, fritar inte heller detta institut från skyldigheten att betala hela det förhandsbidrag som ska betalas för bidragsperioden.
- 46 Det är utrett att sökanden, den 1 januari varje år under perioden 2016–2021, omfattades av tillämpningsområdet för förordning nr 806/2014 och således var bidragspliktig gentemot den gemensamma resolutionsfonden.
- 47 För vart och ett av dessa år beräknade SRB, i enlighet med artikel 70.2 i förordning nr 806/2014, sökandens individuella bidrag på grundval av bland annat den prognos som SRB gjort under det aktuella året av vilken målnivå som skulle uppnås vid utgången av den inledande perioden. Den omständigheten att målnivån kan utvecklas efter det att sökanden har lämnat tillämpningsområdet för förordning nr 806/2014 kan således inte ha någon inverkan på beräkningen, och således på beloppet, av de bidrag som ska betalas för perioden innan sökanden lämnade systemet. I motsats till vad Republiken Frankrike och FBF har gjort gällande kan den omständigheten att sökandens utträde ur tillämpningsområdet för förordning nr 806/2014 kan påverka målnivån, om detta visar sig vara fallet, följaktligen inte motivera en ändring av det avgiftsbelopp som sökanden var skyldig att betala för åren 2016–2021. Detta kan inte heller motivera att de säkerheter som täcker 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden återlämnas, med mindre än att de bidrag för vilka dessa åtaganden har ingåtts dessförinnan betalats in.
- 48 Det har dessutom redan slagits fast att ett instituts utträde ur tillämpningsområdet för förordning nr 806/2014 inte ger institutet rätt till en ny beräkning av förhandsbidraget, eftersom SRB, om nämnden var tvungen att beakta utvecklingen av kreditinstitutens rättsliga och finansiella situation under den aktuella bidragsperioden, svårligen på ett tillförlitligt och stabilt sätt skulle kunna beräkna de bidrag som vart och ett av dem ska betala och eftersträva målet att i slutet av den inledande perioden uppnå minst 1 procent av beloppet för garanterade insättningar i samtliga auktoriserade institut i en medlemsstat (dom av den 20 januari 2021, ABLV Bank/SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, punkterna 75 och 76).
- 49 Av samma skäl kan sökanden och intervenienterna inte med framgång göra gällande att det ankommer på SRB att till sökanden återlämna de säkerheter som täcker 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden utan att först ha mottagit de bidrag för vilka dessa åtaganden ingåtts och att justera de eventuella enskilda bidragen från andra institut för att säkerställa att målnivån uppnås.

- 50 Upphävandet av det icke återkalleliga betalningsåtagandet och återlämnandet av säkerheten, vilka föreskrivs i artikel 7.3 i genomförandeförordning 2015/81, kan således inte innebära att den del av förhandsbidraget för vilken ett icke återkalleligt betalningsåtagande har ingåtts inte behöver tillhandahållas när det bidragande institutet faller utanför tillämpningsområdet för förordning nr 806/2014 (förslag till avgörande av generaladvokaten Kokott i målet ABLV Bank/SRB, C-202/21 P, EU:C:2022:327, punkt 87). Detta institut är även fortsättningsvis skyldigt att betala hela det enskilda förhandsbidrag som regelbundet räknats fram av SRB för den aktuella perioden, och det har inte rätt att endast betala en del därav.
- 51 Den ståndpunkt som SRB gav uttryck för i skrivelsen av den 13 augusti 2021, nämligen att SRB inte kan återlämna de kontantsäkerheter som täcker 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden förrän efter betalning av ett belopp som motsvarar det bidragsbelopp som dessa instrument använts för, strider följaktligen varken mot artikel 7.3 i genomförandeförordning 2015/81 eller mot klausul 12.5 i 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden, vilken hänvisar till nämnda artikel 7.3.
- 52 De olika argument som anförts av sökanden och intervenienterna till stöd för en annan tolkning, är inte övertygande.
- 53 För det första, vad gäller argumenten att SRB gjorde en felaktig tolkning av artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 genom att blanda ihop kontantbidragen och de kontantsäkerheter som täcker 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden, ska följande påpekas. Även om det är riktigt att SRB nämnde artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 i skrivelsen av den 13 augusti 2021, framgår det inte av denna skrivelse att SRB skulle ha tillämpat denna bestämmelse på de kontantsäkerheter som täcker 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden. I denna skrivelse krävde SRB endast att sökanden skulle betala ett belopp i kontanter som motsvarade beloppet för 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden, i enlighet med sökandens skyldighet att betala in samtliga bidrag för den period då sökanden omfattades av tillämpningsområdet för förordning nr 806/2014 (se punkterna 28–31 ovan). SRB har således inte gjort sig skyldig till någon felaktig tolkning på sätt som påstås.
- 54 För det andra, vad gäller argumenten att artikel 7.2 i genomförandeförordning 2015/81 inte är tillämplig på sökandens situation, räcker det att konstatera, med hänsyn till skrivelsen av den 13 augusti 2021, att SRB inte har tillämpat denna bestämmelse. Dessa argument är således verkningslösa och kan lämnas utan avseende.
- 55 För det tredje, vad gäller argumenten avseende principen om likabehandling, enligt vilka det föreligger en skillnad i rättsligt hänseende mellan de institut som har valt att omedelbart betala sina kontantbidrag och de som föredragit att ingå icke återkalleliga betalningsåtaganden, ska följande preciseras. Den omständigheten att tribunalen i domen av den 20 januari 2021, ABLV Bank/SRB (T-758/18, EU:T:2021:28, punkt 111), påpekade att unionslagstiftaren hade ansett det nödvändigt att låta icke återkalleliga betalningsåtaganden omfattas av en ”särskild ordning”, gör det inte i sig möjligt att skilja de institut som har valt att omedelbart betala sina bidrag från de institut som har ingått icke återkalleliga betalningsåtaganden. I förevarande fall omfattades sökanden, den 1 januari varje år under perioden 2016–2021, av tillämpningsområdet för förordning nr 806/2014 och var skyldig att ge bidrag till den gemensamma resolutionsfonden. Den omständigheten att sökanden inte omedelbart betalade hela sitt bidrag för de aktuella åren förändrade inte på något sätt sökandens situation utifrån dennes betalningsskyldighet enligt förordning nr 806/2014. Sökanden befann sig således, i motsats till vad sökanden själv gjort gällande, i en situation som var jämförbar med situationen för alla kreditinstitut som den

1 januari vart och ett av dessa år omfattades av tillämpningsområdet för förordning nr 806/2014. Sökandens argument om motsatsen kan inte godtas. Följaktligen är sökanden, precis som dessa kreditinstitut, skyldig att till fullo betala enskilda bidrag för bidragsperioden 2016–2021.

- 56 Vad vidare gäller den påstådda skillnaden i rättsligt hänseende mellan de institut som omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 806/2014 och de som inte längre omfattas därav, ska det understrykas att ett kreditinstituts betalning av ett bidrag inte ger det någon rätt att komma i åtnjutande av den gemensamma resolutionsfonden. Enligt artikel 18.1 i förordning nr 806/2014 genomförs en resolution nämligen endast i allmänhetens intresse. Syftet med den gemensamma resolutionsfonden är således att säkerställa bankunionens finansiella stabilitet som sådan. Syftet är inte att vara en fond för att undsätta individuella banker (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 januari 2021, ABLV Bank/SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, punkterna 70–72, se även förslag till avgörande av generaladvokaten Kokott i målet ABLV Bank/SRB, C-202/21 P, EU:C:2022:327, punkt 64).
- 57 Det finns således inget automatiskt samband mellan, å ena sidan, betalningen av förhandsbidraget och, å andra sidan, möjligheten att komma i åtnjutande av den gemensamma resolutionsfonden.
- 58 Under dessa omständigheter kan, i motsats till vad sökanden har gjort gällande, den omständigheten att sökanden – på grund av att sökanden inte längre omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 806/2014 – inte längre kan dra nytta av den gemensamma resolutionsfonden, inte anses visa att sökanden befinner sig i en sådan situation att den ska befrias från skyldigheten att betala ett belopp som motsvarar hela det bidragsbelopp som ska betalas för bidragsperioden 2016–2021, under vilken period sökanden fortfarande omfattades av nämnda förordning. Sökandens argument i detta avseende kan således inte godtas.
- 59 Såsom generaladvokaten Kokott påpekade i sitt förslag till avgörande i målet ABLV Bank/SRB (C-202/21 P, EU:C:2022:32734, punkterna 65 och 66), framgår det, trots att dess riskprofil beaktades vid beräkningen av varje instituts enskilda bidrag, av artikel 70.2 i förordning nr 806/2014 att bidragsbeloppet framför allt beror på målnivån, eftersom det i huvudsak motsvarar en del av målnivåbeloppet.
- 60 Detta innebär, såsom anges i skäl 11 i genomförandeförordning 2015/81, att ett kreditinstituts individuella bidrag alltid på ett avgörande sätt beror på de enskilda bidragen från andra kreditinstitut som är bidragspliktiga under den berörda perioden. En justering av ett kreditinstituts bidrag skulle således alltid kräva en rättelse av bidragen från övriga kreditinstitut. Av detta följer, såsom redan har angetts i punkt 48 ovan, att om bidragen justerades kontinuerligt under en bidragsperiod, skulle det vara omöjligt att på ett rättsligt säkert sätt fastställa de enskilda bidragen från alla andra institut. Detta är skälet till att en ändrad status under bidragsperioden inte påverkar det bidrag som ska betalas ut (förslag till avgörande av generaladvokaten Kokott i målet ABLV Bank/SRB, C-202/21 P, EU:C:2022:327, punkt 67).
- 61 Det årliga förhandsbidraget till den gemensamma resolutionsfonden kvantifierar således inte den risk som ett bidragande institut under hela bidragsperioden utgör för den finansiella stabiliteten eller användningen av den gemensamma resolutionsfonden (förslag till avgörande av generaladvokaten Kokott i målet ABLV Bank/SRB, C-202/21 P, EU:C:2022:327, punkt 68). Med andra ord kvantifierar inte förhandsbidraget möjligheten att den gemensamma resolutionsfonden ingriper till förmån för det bidragande institutet.

- 62 Den omständigheten att sökanden inte kan dra nytta av den gemensamma resolutionsfonden, efter att ha lämnat tillämpningsområdet för förordning nr 806/2014, kan under alla omständigheter inte påverka sökandens skyldighet att betala hela det individuella bidrag som ska betalas för bidragsperioden 2016–2021.
- 63 För det fjärde, vad gäller argumenten att Europeiska bankmyndighetens (EBA) riktlinjer, vilka SRB har åberopat i sina inlagor till tribunalen, inte skulle vara tillämpliga på sökandens situation, räcker det att konstatera, med beaktande av skrivelsen av den 13 augusti 2021, att SRB inte tillämpade dessa riktlinjer på sökanden situation. Dessa argument är således verkningslösa.
- 64 Mot denna bakgrund ogillar tribunalen det yrkandet som sökanden framställt med stöd av artikel 272 FEUF och artikel 340 första stycket FEUF.

De yrkanden som framställts med stöd av artikel 340 andra stycket FEUF

- 65 Sökanden har till stöd för sina yrkanden enligt artikel 340 andra stycket FEUF avseende 2015 respektive 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden åberopat att SRB gjort en obehörig vinst.
- 66 Sökanden har särskilt gjort gällande att SRB:s innehållande av belopp som motsvarar de kontantsäkerheter som är kopplade till 2015 respektive 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden inte har någon rättslig grund, vare sig enligt avtal eller förordning. Tvärtom strider SRB:s beslut att inte återlämna dessa säkerheter enligt sökanden mot artikel 7.3 i genomförandeförordning 2015/81. Därmed har SRB utan laglig grund fått en obehörig vinst och sökanden har på motsvarande sätt lidit en förlust.
- 67 SRB anser att tribunalen saknar behörighet att pröva utomobligatoriska yrkanden om obehörig vinst avseende 2015 och 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden. Enligt SRB kan en hänvisning till artikel 340 andra stycket FEUF, när det gäller 2015 års icke återkalleliga betalningsåtaganden, inte i sig medföra att tvistens avtalsrättsliga karaktär ändras och att den således inte omfattas av behörigheten för den nationella domstol som är behörig i förevarande fall. Vad gäller 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden har SRB gjort gällande att det framgår av nämnda åtaganden att luxemburgsk rätt ska reglera varje skadeståndsyrkande och har därav dragit slutsatsen att det inte är möjligt att åberopa ett utomobligatoriskt skadeståndsansvar grundat på unionsrätten. Dessa yrkanden är enligt SRB i vart fall ogrundade.
- 68 Tribunalen är enligt artikel 268 FEUF behörig att avgöra tvister om sådant skadestånd som avses i artikel 340 andra stycket FEUF, vari anges att "[v]ad beträffar utomobligatoriskt ansvar ska unionen ersätta skada, som orsakats av dess institutioner eller av dess anställda under tjänsteutövning, i enlighet med de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar".
- 69 Detsamma gäller yrkanden som framställts med åberopande av unionens skadeståndsskyldighet på grund av obehörig vinst (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 december 2021, KY/Europeiska unionens domstol, T-433/20, ej publicerad, EU:T:2021:840, punkt 35).
- 70 Ett avtal kan inte ändra detta.
- 71 SRB:s invändning om att tribunalen saknar behörighet kan således inte godtas.

- 72 En talan som grundas på obehörig vinst kan bifallas endast om sökanden styrker att motparten gjort en vinst utan giltig rättslig grund och att sökanden gjort en förlust till följd av nämnda vinst (se, för ett liknande resonemang, dom av den 28 juli 2011, Agrana Zucker, C-309/10, EU:C:2011:531, punkt 53).
- 73 Det första villkoret är inte uppfyllt, bland annat då vinsten uppkommit med anledning av avtalsförpliktelser (se dom av den 6 oktober 2015, Technion och Technion Research & Development Foundation/kommissionen, T-216/12, EU:T:2015:746, punkt 104 och där angiven rättspraxis).
- 74 Vad i förevarande fall gäller 2015 års icke återkalleliga betalningsåtaganden är det utrett att detta åtagande definierar avtalsförhållandet mellan sökanden, å ena sidan, och SRB, ACPR och FGDR, å andra sidan. Enligt sökanden motsvarar SRB:s vinst innehållandet av det belopp som motsvarar den kontantsäkerhet som är kopplad till 2015 års icke återkalleliga betalningsåtaganden. Sökanden har emellertid inte anfört någon omständighet som visar att det saknas avtalsrättslig grund för SRB:s påstådda vinst. Sökanden uppgav för övrigt vid förhandlingen att den inte väckt talan vid domstolarna i domkretsen för Cour d'appel de Paris (Appellationsdomstolen i Paris, Frankrike), vilka är behöriga att avgöra eventuella avtalstvister med stöd av skiljedomsklausulen i 2015 års icke återkalleliga betalningsåtaganden, och att den inte yrkat att dessa domstolar skulle fastställa att nämnda vinst helt saknar avtalsrättslig grund. Under dessa omständigheter kan tribunalen inte godta sökandens argument avseende den påstådda vinsten, eftersom det inte har styrkts att det föreligger en vinst utan giltig rättslig grund.
- 75 När det gäller 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden ska det noteras att SRB:s påstådda vinst, det vill säga innehållandet av de belopp som motsvarar de kontantsäkerheter som är kopplade till dessa åtaganden, har sin grund i dessa åtaganden som binder SRB till sökanden.
- 76 Såsom framgår av punkterna 24–51 ovan kunde nämligen varken tillämpningen av artikel 7.3 i genomförandeförordning 2015/81 eller tillämpningen av klausul 12.5 i 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden leda till att de belopp som motsvarade de kontantsäkerheter som var kopplade till 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden återlämnas utan att den obligatoriska avgift som sökanden var skyldig att betala hade betalats i förväg, i enlighet med artikel 70.1 i förordning nr 806/2014.
- 77 Tribunalen finner således att SRB:s beslut att behålla de belopp som motsvarar de kontantsäkerheter som är kopplade till 2016–2021 års icke återkalleliga betalningsåtaganden fram till erläggandet av de bidrag som dessa instrument använts för, har en giltig rättslig grund och kan således inte utgöra obehörig vinst.
- 78 De yrkanden som framställts med stöd av artikel 340 andra stycket FEUF ska följaktligen ogillas.
- 79 Mot denna bakgrund ska talan ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 80 Enligt artikel 134.1 i tribunalens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. SRB har yrkat att sökanden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, ska SRB:s yrkande bifallas.

- 81 Republiken Frankrike ska bära sina rättegångskostnader i enlighet med artikel 138.1 i rättegångsreglerna.
- 82 Enligt artikel 138.3 i rättegångsreglerna får tribunalen dessutom besluta att andra intervenienter än de som anges i punkterna 1 och 2 i denna artikel ska bära sina rättegångskostnader. I detta fall finns det anledning att besluta att FBF ska bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (sjunde avdelningen)

följande:

- 1) Talan ogillas.**
- 2) BNP Paribas Public Sector SA ska bära sina rättegångskostnader och ersätta SRB:s rättegångskostnader.**
- 3) Republiken Frankrike och Fédération bancaire française (FBF) ska bära sina rättegångskostnader.**

Kowalik-Bańczyk

Hesse

Ricziová

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 25 oktober 2023.

Underskrifter